

DRACHTINKA

Časopis Domova seniorů Drachtinka

Letní tábory

Ročník 15

3 / 2024

www.drachtinka.cz

Obsah:

Úvodník paní ředitelky	1-2
Benefice Motýl	3-7
Letní tábory-historie	8-9
Příměstský tábor v DsD	10-14
Letní tábor Zuzka	14-16
Vzpomínky na pionýrsky tábor - p. Milana Kotena	17-19
Rodinná dovolená-Dobrodružství v Energylandii	20-21
Návštěva ADRY v Domově	22
Adámkovy slavnosti	23
Kulaté narozeniny	24
Poděkování zaměstnancům	25
Léto v Drachtince	26-27
Báseň podzim	28

Vydává:

Domov seniorů Drachtinka

Adresa redakce:

Domov seniorů Drachtinka
Erbenova 1631
539 01 Hlinsko

Email:

janka.koten@drachtinka.cz

Šéfredaktor:

Bc. Miroslava Kábelová

Zástupce šéfredaktora:

Bc. Marie Rosická DiS.

Tisk:

DsD vlastními prostředky

Vychází:

Čtyřikrát do roka

Autor obálky:

Janka Koten-J♥K

Reprodukční grafik:

Janka Koten

Vydavatel si vyhrazuje právo příspěvky vrátit, případně upravovat tak, aby odpovídaly charakteru časopisu DsD.

Fotografie, které nejsou označeny jménem autora, jsou pro časopis poskytnuty autory, kteří pracují v DsD, nebo jsou získány z volně dostupných zdrojů internetových stránek.

Úvodník paní ředitelky

Vážení klienti, zaměstnanci a přátelé Drachtinky.

Podzim neúprosně vstoupil do našich dnů. Je před námi období plné barev, méně slunce, chladná rána a kratší dny. Na řadu přichází činnosti, které jsme v době letních dnů odsouvali. Většina z nás se pustí do úklidu skříní, spíží a někdo uklízí s podzimem své vnitřní prostředí. Sbíráme houby, sklízíme úrodu a ti co nemají zahrádky sahají po knížkách a plamenu svíček. Spousta lidí se těší na dušičkové období, kde více než kdy jindy vzpomíná na své blízké, kteří je opustili. Vlastně asi každý z nás najde na podzimu něco, co má rád. Podzim je často období bilancování, co jsme z naplánovaných úkolů zvládli, co nás vlastně ještě čeká, tak abychom mohli prožít nerušené vánoční svátky a rozjezd do následujícího roku byl hladký.

Naše služby to nemají jinak. Centrum denních služeb se v letošním roce zapojuje do Týdne sociálních služeb. Otevírá své dveře více než jiné dny. Den otevřených dveří proběhne 8. října. Za vydělané peníze z benefičních akcí nakupuje postupně nové vybavení a pomůcky pro práci s klienty. Klienti i pracovníci se chystají na vánoční období a vyrábí již nyní výrobky na vánoční jarmark.

V Drachtince je tomu jinak a já bych ráda využila tohoto prostoru ke krátkému seznámení Vás všech s chystanými změnami, přestože již několikrát byly tématem v našem časopisu Drachtinka a v diskusi na Radě obyvatel.

Od nového roku se služby poskytované naším Domovem změní v její kapacitě. Z původních 77 klientů domova pro seniory a 10 klientů domova se zvláštním režimem dojde k změně. Ve službě domova pro seniory bude 65 klientů a služba domova se zvláštním režimem bude poskytována 23 klientům.

Nutnost změny uspořádání služeb vychází z potřeb klientely našeho Domova a žadatelů o naše služby z Hlinska a spádového okolí. Čím dál více lidí seniorského věku trpí Alzheimerovou chorobou a různými typy demence, které ovlivňují jejich paměť a chování a vyžadují náročnější péči jak po stránce fyzické, tak po stránce zajištění psychosociálních potřeb.

Období letošního léta a podzimu je přípravným na chystanou změnu, která bude oficiálně v platnosti od 1. 1. 2025. Na jaře a v létě proběhla příprava administrativního charakteru, která se v podstatě dotkla pouze vedení Domova. Příprava podzimní už pro řadu zaměstnanců a klientů nebude příliš příjemná. Rozšíření služby domova se zvláštním režimem bude zajišťováno ve 4. patře našeho Domova. Aby mohla být poskytována kvalitní a individualizovaná péče, po vzoru péče domova se zvláštním režimem na 2. patře našeho Domova, přistoupilo vedení Domova k drobné rekonstrukci. Na 4. patře dojde z původního zázemí pro zaměstnance k vybudování obývacího prostoru pro klienty a personál a zároveň k vybudování jednoho jednolůžkového pokoje. Největším zásahem celého projektu je výměna podlahové krytiny. Tyto stavební úpravy zapříčiní dočasný hluk, prašnost a také nutné dočasné vystěhování klientů 4. patra v době rekonstrukce podlahy.

Dovoluji si požádat všechny zúčastněné o velkou trpělivost a shovívavost, za kterou budeme odměněni krásným novým prostorem s novou podlahou, kuchyňským koutem s obývánkem, kde nám bude při trávení společného času jistě moc hezky.

Vzhledem k probíhající rekonstrukci odsouváme Den otevřených dveří na termín neurčitý, o kterém budou klienti i jejich rodiny včas informováni. Věřím, že setkání s rodinami bude stejně příjemné při kávě jako v letech minulých. Můžeme se jenom těšit, zda nás svou přízní poctí i děti a příbuzní našich zaměstnanců.

Přeji všem krásné podzimní dny a pevné zdraví.

Bc. Miroslava Kábelová
ředitelka Domova seniorů Drachtinka

CDS Motýl-Letní benefice

V centru denních služeb Motýl si klienti užívají letních měsíců. Klienti s podporou pracovníků osadili skleník rajčaty, paprikami a oživili zahradu bylinami. Tráví mnoho času v jejich prostorách. Letní počasí klientům nabízí možnost účastnit se různých společenských akcí pořádaných ve venkovních prostorách, navštěvovat cukrárnu.

Nejvýznamnější událostí pro nás všechny byla Letní benefice CDS Motýl, která se konala 21.6. 2024 v prostorách letního parketu Cihelka.

Benefiční akce dosáhla svého jubilejního 10. konání. Někteří vzpomínali na první benefiční ples pořádaný v úzkém „rodinném“ kruhu. V průběhu času získaly plesy svoji velkou přízeň a účast se rozrostla do široké veřejnosti.

Benefici zahájila a všechny přivítala ředitelka Domova seniorů Drachtinka Bc. Miroslava Kábelová, krajský radní Ing. Pavel Šotola, který benefici udělil svoji záštitu a koordinátorka Centra denních služeb Motýl Bc. Martina Hejduková, DiS.

Celým odpolednem nás provázela kapela Artur s líbivým zpěvem mladé, energické slečny, zpěvačky Simony Černé. Nikdo neváhal účastnit se tance.

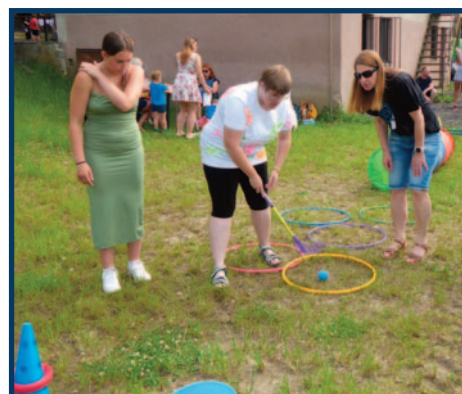
Následovalo vystoupení klientů CDS Motýl v doprovodu písně „Žít tady a teď“. Klienti od začátku roku trénovali na vystoupení pod vedením paní Simony Peškové. S nadšením a trochou trémy dopřáli všem překrásný zážitek. Svým vystoupením, písničkou, která je provázela a originálními tričky sklidili zasloužený potlesk, největší odměnu za jejich dlouhodobou péli.

DRACHTINKA

Program pro děti zajistili hlinecké základní školy a dobrovolníci. Děti, ale i dospělí se mohli účastnit her a soutěží za malé odměny a večer se těšit na slosování o drobné ceny za účast na hrách a splnění úkolů. Nechybělo ani malování na obličej. Hosté se mohli účastnit nákupem losů večerní soutěže o ceny. S ohledem na nejisté počasí proběhlo vyhlášení dříve. Hlavní cenou byl let balónem, ale za zmínku stojí také další pěkné hodnotné ceny jako tablet, party reproduktor, rádio, okrasná keramika a mnoho dalších cen.

Zkraje večera se na parketě objevila skupina kosmonautů, tanečníků TS Ridendo a vicemistrů ČR v kategorii rodiče. Vystoupení v kosmických oblecích na písni s tematikou vesmíru uchvátilo dočista všechny. Tanečníci neváhali zůstat a protančili s námi i zbytek večera.

Velkou podporu při plánování, přípravách a samotné realizaci Letní slavnosti zajistil Sbor dobrovolných hasičů Blatno, zejména pan Milan Vaško. Ochota a vstřícnost napomohla hladké organizaci společenské události. Hasičské auto zajistilo zajímavou kulisu pro společné focení klientů. Focení se nezhostil nikdo jiný než pan Radek Pavlík, který s Centrem denních služeb Motýl dlouhodobě spolupracuje. Svými pohotovými nápady a vtipem vždy vykouzlí pro naše klienty krásné fotografie.

Velké poděkování patří panu ing. Šotolovi, Městu Hlinsku za podporu a všem sponzorům. Dále bych chtěla poděkovat všem dobrovolníkům a zaměstnancům, kteří se na akci podíleli. Mediální podporou nám byla hlinecká kabelová televize a iHlinsko. Občerstvení zajistila firma PZP Merlin a celý z prodeje nám věnovala.

*Martina Hejduková
Centrum denních služeb Motýl*

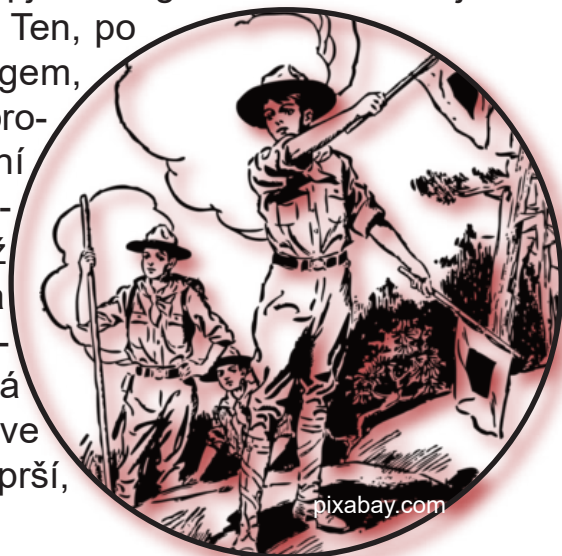
Foto: p. Radek Pavlík

Historie letních táborů

Letní tábory jsou nedílnou součástí naší české kultury a tradice, která se v průběhu desetiletí stále vyvíjí.

Sledujeme-li historii letních táborů v České republice, vidíme, jak se tento fenomén postupně rozšiřoval a adaptoval na měnící se společenské podmínky. Od prvních stanových táborů plných dobrodružství a her až po dnešní moderní a tematické pobyty, letní tábory vždy odrážely životní styl a hodnoty své doby. Jejich tradice a význam pro vývoj a socializaci dětí zůstává však po celou dobu neměnný. Rozvoj tábornictví a pořádání táborů je na našem území neodmyslitelně spjata s organizací Junák. Jejím zakladatelem je Antonínem Benjaminským Svojsíkem. Ten, po návštěvě Anglie a seznámení se s místním skautingem, začal propagovat vznik obdobného hnutí v českém prostředí. S první skautskou družinou uspořádal první letní tábor roku 1912 v Orlovských lesích pod hradem Lipnicí poblíž Humpolce. O rok později, v roce 1913, již úspěšně tábořilo 15 junáckých skupin. Mezi nimi byla též skupina ředitele Pulkrábka, která tábořila u Pelíškova mostu u Kácova, kde se zrodila první krajinková podsada, typická pro český skauting, jež neměla ve světě obdobu. Její výhodou je, že i když třeba pár dní prší, spacák se vám neválí ve vodě.

První dívčí skautský tábor se odbyl pod vedením Vlasty Štěpánové v létě roku 1915 u Živohoště na Vltavě. Přes počáteční odpor veřejnosti k pořádání dětských táborů a přespávání dětí v prostých přírodních podmínkách, se stalo pořádání dětských táborů během meziválečného období poměrně rozšířeným jevem. Dětské

tábory je možné v tomto období dělit do tří nejvýraznějších typů: tábory junácké, osady sokolského žactva a zotavovny okresních péčí o mládež. Zotavovací péče byla součástí všeobecné sociální péče a její význam byl především v péči o sociálně slabé. Organizovány byly i tábory, zotavovny a osady řady spolků, institucí, závodů, církví a stran. Dětskou rekreací se tak mimo sociální péči o mládež zabývaly tělovýchovné organizace, jako Sokol, Orel, charity, církve a ve velké míře skautské organizace. Vedle nich organizovala tábory i řada soukromých podnikatelů a zřizovány byly též tábory dělnických organizací. Ty jediné měly převážně politický program a náplň. Ostatní tábory byly spíše apolitické.

Tato táborová rozmanitost skončila s nástupem a založením Pionýrské organizace ČSM dne 24. dubna 1949. Zotavovací péče o děti byla centralizována pod tuto organizaci. Ostatní sdružení a spolky postupně zanikly. Náplň táborů se postupně měnila. Umět postavit stan tak, aby chytal ranní slunce, anebo zas kuchyň, aby z ní kouř netáhl na celý tábor, to už chce kus řemeslného kumštu i tělesné námahy. Obojí se časem začalo vytrácet, a tak už dávno není výjimkou, že tábořit se často přijede do hotového. Stálé tábory se začaly budovat už ve 30. letech péčí organizací, jako byl Sokol nebo YMCA.

Foto: J. Koten

Foto: J. Koten

K "dokonalosti" tento typ letních táborů dospěl v masových pionýrských táborech za socialismu, které jako bydlení upřednostnily chatičkový komfort. Proměny táborů měly i další podoby. Od velkých stanů, jako byl Svojsíkův „zvoňák“ v roce 1912, se přešlo k jehlanům a áčkům na podsadách a ještě později k týpí. Obrat o takřka sto osmdesát stupňů prodělala délka tábora a programová náplň, zatímco první tábory trvaly často měsíc i déle, postupem let se jejich průměrné trvání zkrátilo na současných 14 dní, někdy i méně. Hlavním programem býval sám zálesácký život s obstaráváním jídla, vařením i volnou zábavou.

Na hry se, na rozdíl od současnosti, dostávalo jen málo. Důraz současných táborů se naproti tomu přesunul na předpřipravený program, který zaplní většinu vyměřeného času. Dnes si děti mohou vybírat z bohaté nabídky nejrozličnějších organizací zaměřených buď specificky na jedno téma, nebo na více oblastí, které rozvíjejí jak tělesnou, tak i duševní stránku účastníka. Pořadatelé se zaměřují kromě jiného i na určitou věkovou kategorii, která ulehčuje socializaci a navazování přátelství v táboře. Čím dál oblíbenější alternativou jsou příměstské tábory. Jde o alternativu ke klasickým letním pobytovým táborům, které se konají během hlavních prázdnin. Ratolest v táboře stráví celý den a na noc se vrací do vlastního pokojíčku a postele. Ráno pak zase může vyrazit mezi kamarády. Vybírat se může z nejrozličnějších zaměření, a to od různých sportů, tance, dobrodružných výprav, výtvarných a kreativních činností, turistiky až po tanečky, jízdu na koních, zábavnou výuku cizích jazyků, kurzy pro chovatele domácích zvířat nebo tematické výpravy po světadílech či historických obdobích.

V letošním roce se takový tábor poprvé konal i v našem Domově.

Příspěvek vedoucí aktivizace Bc. Marie Rosická, DiS.-zdroj internet

Příměstský tábor v Drachtince

O prázdninách, ve dnech 12.-16. srpna 2024, se konal na Drachtince příměstský tábor nejen, zato ale převážně, pro děti zaměstnanců DSD. Děti tu mohly být už od 6:30 do 18:30, ale oficiální program začínal v 8:00 a končil v 15:00 hodin.

V časech, kdy se už program nekonal, jsme si zvláště oblíbili hraní deskových her, u kterého jsme se dost nasmáli.

Tábor jsme měly na starost my—Ela a Martina Novosadovy, zároveň ale také paní Rosická, bez které by se to celé neobešlo. Paní M. Rosická vedla všechny programy s klienty, jako bylo cvičení nebo pečení.

V úterý jsme se byli podívat v CDS Motýl, kde nás provedli a ukázali nám, jak tam co chodí, a dokonce jsme si společně s místními mohli vyrobit něco z keramiky. Za to jim velmi děkujeme, bylo to pro nás všechny něco nového.

První tři dny se tábora účastnilo 12 dětí, ve čtvrtek a v pátek se k nám ještě dalších 5 připojilo.

Téma tábora bylo vikingové a dobývání nového území, ke kterému se vztahoval program bez klientů. Díky úspěšnému překonávání vikingských překážek a plnění výzev, jsme postupně dobývali nové území a každý den tak mohli odkrýt kus mapy. Hráli jsme hry pro zasmání, běhací i vědomostní, chodili jsme ven, stříleli z luku, chovali draky a ve středu jsme společně vyrazili na celodenní výlet do Země Keltů v Nasavrkách.

N
A
S
A
V
R
K
Y

Celý týden jsme jedli jídlo místní kuchyně, které si děti moc vychvalovaly. Pohybovali jsme se v areálu DSD, takže jsme mohli nahlédnout do každodenního života klientů, i některých zaměstnanců. Je to pro nás zkušenost a moc děkujeme všem za umožnění provedení tábora a vstřícné jednání.

Foto: J. Koten

Propojování generací bylo podle nás velmi úspěšné a jak dětem, tak klientům se programy moc líbily. Věřím, že tento týden byl příjemnou změnou hlavně pro babičky a dědečky, kteří možná po dlouhé době slyšeli dětský smích a přítomnost malých hostů jistě ocenili.

Příspěvek a fotky: Ela a Martina Novosadovy

Co nám napsaly děti o táboře

Tábor se mi moc líbil. Hráli jsme spoustu her a byl tam dobrý kolektiv. Nejvíce se mi líbila keramika. Lucka Rosická

Příměstský tábor se mi moc líbil. Byla tam zábava a kolektiv byl dobrý. S Martou a Eli jsme hráli různé hry. Doufám, že to bude příští rok také. Nikol Budínská

Společné pečení

*Divadelní
vystoupení*

Vzpomínky na letní tábory

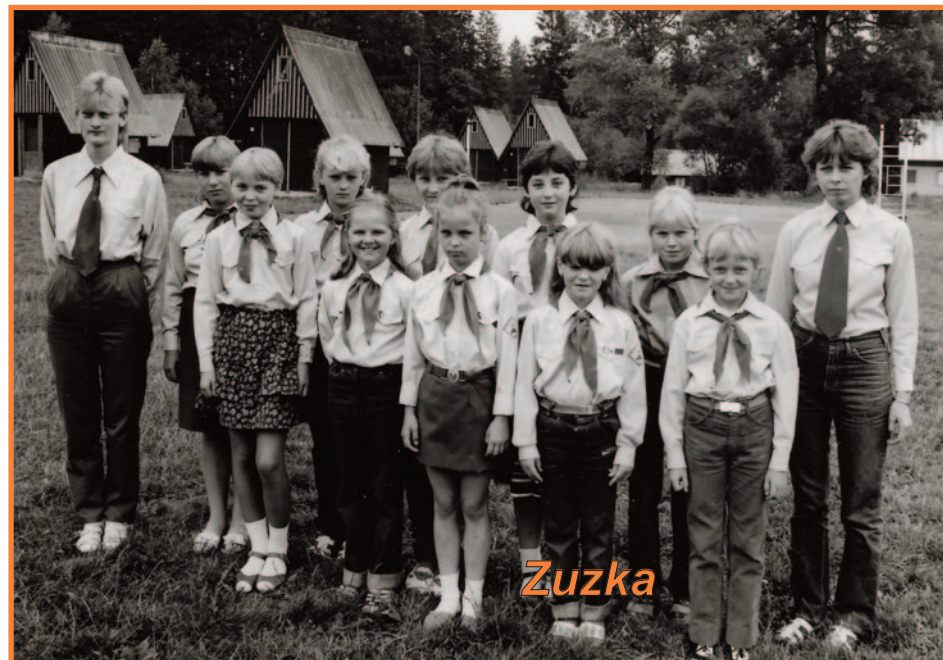
Osobně mám velmi nostalgické vzpomínky na letní tábory. Moje dětství jsem převážně trávil na dětském táboře nedaleko Hlinska. Místo se jmenuje Dlouhý a dodnes je vyhledávaným rekreačním střediskem. Pro mne je provázané krásnými vzpomínkami na nespočet příhod a zážitků. Moje maminka mi vždycky s úsměvem tvrdila, že tatínek neměl ani čas přijít se podívat, když si mě přivezla z porodnice, protože se věnoval stovce jiných dětí. Berte ale tento výrok s nadsázkou, toto maminčino tvrzení hned vyvrátím, tedy spíše uvedu na pravou míru. Můj tatínek zasvětil spoustu let dětským, tehdy pionýrským táborům jako hlavní vedoucí. Velmi jsem k němu v tomto směru vzhlížela. Když prohlížím fotky, říkám si, jak mohl taťka zvládnout takovou zodpovědnost za tolik dětí, vedoucích oddílů a praktikantů, kteří byli svým vedoucím pravou rukou. Každý den jsme měli naplánovaný.

Na večerním nástupu vždy podávali vedoucí hlášení, co který oddíl ten den dělal a co bude mít v plánu den další. Svého času jezdily na tábor i děti a vedoucí ze zahraničí, bylo to Polsko, Německo a Rusko. Jedno léto s námi tábor sdílel i oddíl tělesně postižených. Jako dítě jsem si v ten čas vůbec neuvědomila, jak moc to pro nás pro děti bylo přínosné pro život. Když se ohlédnu zpět, říkám si, že v tomto směru byl tatínek nadčasový, když už v této době, tedy v osmdesátých letech, dokázal zkoordinovat program tábora pro hendikepované a zdravé děti. Dnes mám v podstatě jazykovou bariéru, ač se snažím v tomto směru se vzdělávat, ptám se sama sebe, jak jsme se vlastně s dětmi ze jmenovaných zemí dorozumívaly? Vůbec netuším, ale vím, že někdy nebylo třeba ani slov a přesto jsme měli společnou řeč. Byly to krásné časy a je na co vzpomínat, těch neskutečných historek, které se mi vybavují jako vzpomínky, by se ani nevešly do prostoru, který mi byl vymezen na tento článek 😊.

Byla jsem celkem rozmazlované dítě, jak tvrdí můj bratr a já to postupem času uznávám. Vybavuji si příhodu, kdy bylo pravidelné večerní táborové hlášení. Všechny oddíly stály vyrovnané před hlavní budovou jako vojáci na přehlídce, nikdo ani nehnul

„brvou“ a já jsem se prostě rozhodla, že se vydám směrem k tatínkovi, který stál v popředí a čekal na hlášení od oddílových vedoucích. Kráčela jsem si hrdě zástupem dětí a nekoukala nalevo, napravo, samozřejmě jsem tím způsobila trochu rozruch, ale já měla prostě potřebu ukázat tomu davu, že ten hlavní, fousatý je můj tatínek a já se k němu potřebuji přede všemi prostě jen

přitulit. Takových mých nápadů bylo víc, například; když byla vyhlášena večerka a všichni jsme byli zastlaní v postelích, věděla jsem, že má vedení tábora v hlavní budově schůzku, vymyslela jsem si bolesti čehokoli, ty jsem po té přetlumočila večerní hlídce a už jsem si to mazala v noční košili mezi dospělé a šup tatínkovi do klína, jen abych všem zase ukázala, jak moc je v tu chvíli pro mě nepostradatelný. No malá potvora. Však jsem si také jako nejmenší v oddíle „vydobyла“ pozici toho dítěte, které bylo trochu tímto protěžované. Otázkou zůstává, jestli jsem se i přes to těšila oblibě mých táborových společníků.

Usmívám se, když si vybavuji, jak jsme po večerce jako děti vyvolávaly duchy, strašily se tím, že nám pod postelí leží krvavé koleno a my se do rána bály pohnout. Neskutěčně silný a emotivní zážitek byl, když nás vedoucí vprostřed noci vzbudili a my museli podstoupit noční bojovou hru, která v nás zanechala stoupu na pár dní a my byli pyšní, že jsme jí bez slziček zvládli. Těch zážitků je opravdu nespočet, některé jsou stále jako živé a některé časem překrývá mlha. Velmi ráda přikládám fotky, na kterých je spousta známých, se kterými se často setkávám a můžeme tak společně vzpomínat na ty hezké a bezstarostné časy. Na jedné z těch fotografií je v kuchařském tatínek biskupa královehradeckého kraje Mons. Jan Vokála. Byl to velmi hodný a vlídný pán, jako dítě jsem ho ráda pozorovala, líbilo se mi, jaký má hlas a jak se směje. Na táborech jsem v podstatě vyrostla, byly doby, kdy se táborového klání účastnila celá naše rodina, maminka pomáhala v kuchyni a bratr byl v pozici praktika a poté vedoucího oddílu. Jak šel čas i já jsem dožrála k tomu, že jsem vyměnila pozici a stala se praktikantkou vedoucímu oddílu dětí, najednou bylo vše jinak a já se tatínkovi naopak pomalu v jistých chvílích na táborech raději vyhýbala 😊. Ráda a s určitou nostalgií si prohlížím ty černobílé fotky. Na některých z nich se poznamenal zub času, ale přesto mají hodnotu a budou jí mít napořád.

Zuzana Petrlíková
adaptační pracovník

Bráška s maminkou

Zuzka

Vzpomínky na pionýrsky tábor

Pionýrský tábor v Hoře sv. Kateřiny.

V roce 1964 mě jedna tehdejší kamarádka přemluvila, abych šel o prázdninách pracovat jako oddílový vedoucí pionýrů, že tam je legrace a že dostaneme za tuto brigádu nějaké peníze, snad až 400,- Kčs, to v té době bylo pro študáka opravdu hodně. Například nástupní plat strojaře s maturitou do ČKD Turbokompresory byl tabulkově necelých 700,- Kčs za měsíc. Musel jsem před tím absolvovat několikadenní kurz vedoucích, který pořádala organizace svazu mládeže, myslím ve Světlé nad Sázavou.

Tábor patřil jednomu bohatému národnímu podniku z Prahy. Tábor se nacházel v Krušných horách, Hoře svaté Kateřiny na tehdejší hranici s Německou demokratickou republikou, části Sasko (tehdy NDR).

Na místě jsem zjistil, že tábor byl za války výcvikovým táborem Hitlerjugend, bylo tam i původní vybavení včetně příborů s říšskými znaky. Tábor byl ve svahu, měl 6 pavilónů po dvou ložnicích každá pro dvacet dětí. Byla tam velká jídelna s kuchyní. Zvlášť byla i velká koupelna se sprchami. V horní části tábora byly dva pavilony pro hlavního vedoucího, sportovního vedoucího a skupinového vedoucího a též potřebné sklady materiálu. Zvlášť byl pavilon pro zdravotnici a případné marody. Tábor měl řadu hřišť, pro volejbal, vybíjenou, pro lukostřelbu, pro atletické disciplíny, pro hromadná cvičení, prostor pro velký táborák a další bohaté vybavení. Také tam byly velké vojenské stany pro případ deštivého počasí. Nechybělo vybavení pro dva oddíly pro „putovní“ táboření v okolních lesích.

Tábor byl pro 220 dětí, chlapců a zhruba z poloviny děvčat, od stáří sedmi let až do patnácti roků. Děti se dělily do 12 oddílů. Takže bylo dvanáct oddílových vedoucích a pro menší děti byli ještě čtyři až šest pomocných vedoucích. Oddíly menších dětí měli méně členů. Skupinový vedoucí a sportovní vedoucí připravovali denně programy pro každý oddíl, podle stáří dětí a také počasí.

Tak jsem se stal oddílovým vedoucím dvaceti čtyř nejstarších kluků z osmé a deváté třídy. Také jsem se stal trubačem budíčků a večerek. S hlavním vedoucím, sportovním vedoucím a mnou jsme se střídali v předcvičování při ranních rozcvíčkách, k tomu jsem pouštěl hudbu z gramofonových desek. Také jsem měl na starost stavbu každotýdenních táborových ohňů a doprovod na kytaru při hromadném zpěvu dětí. Večer, když se nám podařilo „utahané děti uspat“, jsme my vedoucí sedávali v jídelně, (pomocní vedoucí hlídali spící mládež). Kuchařky nám často nechaly nějaké dobroty a při mlsání jsme probírali události a nápady na další zaměstnání dětí. Vedli jsme tábor spíše podle skautských zásad a programů, které jsme téměř všichni znali prakticky i z četby. Také jsme „sem tam“ výjimečně něco popíjeli, ono nebylo v okolí mnoho ke koupi. První rok jsem byl na dva třítydenní turnusy, ale v dalších letech jsem už působil střídavě jako sportovní anebo skupinový vedoucí celé prázdniny. Bral jsem s sebou na tábor, jako vedoucí již, i některé své kamarády a kamarádky nebo spolužáky.

Jeden z mnoha příběhů:

Druhým rokem při nástupu do autobusů za Vinohradským divadlem, jeden malý kluk asi sedmiletý prvňáček vyváděl při loučení s matkou, „matinka“ také usedavě plakala, chtěli jsme dítě nechat doma, ale matka ho nakonec přemluvila, a tak s námi odjel. Po příjezdu do tábora jsme přepočítali děti, všechno bylo v pořádku a začali rozdělovat děti do oddílů a na ubytování do jednotlivých pavilónů. Po skončení organizačních záležitostí jsme znova přepočítali děti a zjistilo se, že ono vyvádějící dítě chybí. Kufr měl na pokoji. Vyrazili jsme kdo mohl, hledat po táboře a po okolí. Na zastávce autobusu nám řekla jedna paní, že nějaký klouček nastoupil do autobusu do Mostu. Jel jsem na motorce na autobusové nádraží do Mostu a tam jsem chytil šoféra toho autobusu a on mně řekl, že ten klouček mu řekl, že ho tam zapomněli při odjezdu minulého turnusu do Prahy. Dobrák šofér mu v Mostě koupil dětskou jízdenku do Prahy a požádal kolegu šoféra, aby dítě v Praze předal matce na nádraží Florenc. A šel zavolat matce kloučka, na číslo, které mu dítě nadiktovalo. Jenom jsme „zírali“ jak takové malé dítě je už rafinované a není radno ani „špunty“ podceňovat.

Další také velmi kuriózní zážitek se udál v jiném běhu, kdy přijelo větší množství děvčat, se kterými už lomcovala puberta. Jedna z nově přibylých oddílových vedoucích od začátku stále nosila na krku uvázaný šátek. To probudilo fantazii pubertálních dívek. Jednoho dne ráno na rozcvíčku přišla polovina pátého oddílu děvčat také se šátky okolo krku. Vedoucí nejstarších ze šestého oddílu zjistila od svých svěřenkyň, že si některé puberťačky nadělali v noci vzájemně „cucfleky“.

Vedoucí pátého oddílu i pomocnice spaly tvrdě a ničeho si nevšimly. To by bylo spíše humorné, ale blížila se sobota a neděle, kdy přijížděli někteří rodiče na návštěvu.

Co teď? Rozhodlo se na můj návrh, že oddíl pošleme mimo hlavní tábor na takzvaný „puťák“ (putovní tábor). Pátý oddíl děvčat jsem vybavil stany, spacáky, proviantem, bužolou, mapou a dalšími věcmi a poslali jsme je v sobotu brzo ráno na určené stanoviště na jedné mýtině v lese, kde byl i pramen dobré vody, asi 4 až 5 kilometrů od tábora. Odpoledne jsme spolu se sportákem na motorce oddíl našli a ukazovali jim skautské zásady, jako rozdělování ohňů a jiné znalosti táboření, pomohli jsme jim se stavbou stanů a vařením oběda i večeře. Naštěstí odpoledne přijeli rodiče jen jedné putovnice a neměli zájem dceru pěšky hledat někde po okolních lesích. V neděli večer, když se tábornice šťastně vrátily, jsme si, vedení tábora, zhluboka oddechli.

Rád na vše vzpomínám, protože tábor byl dobře a velkoryse vybavený, hlavní vedoucí, byl starší a dobrý, velmi zkušený učitel, dával nám relativní volnost, dokázali jsme všechny účastníky zaujmout bohatým programem, nikdo se nenudil, vedoucí vždy vytvořili skvělou partu, často jsme se v Praze i po táboru setkávali a děti se rády v příštích letech na tábor vracely.

Příspěvek dobrovolník Fokusu-Milan Koten

**Připravujeme pro vás soutěž „O nejlepší koláč“.
Do soutěže se můžete přihlásit
u vedoucí aktivizace.
Přineste nějakou dobrotu
a vítězství může být Vaše!**

Zúčastnit se mohou klienti, zaměstnanci i přátelé Domova.

TERMÍN SOUTĚŽE BUDE UPŘESNĚN

Dobrodružství v Energylandii

Rodinný výlet plný adrenalinu a smíchu!

Letos v létě jsme se s manželem, dcerou a vnoučaty rozhodli podívat do jednoho z největších zábavných parků v Evropě. Když jsme plánovali rodinný výlet do Energylandie, všichni jsme měli své představy. Já a můj manžel jsme si představovali poklidné odpoledne s kávou a možná nějakou tu jízdu na kolotoči. Naše jedenáctiletá Terežka tajně snila o tom, jak nás s manželem dostane na všechny horské dráhy, zatímco šestiletý vnuk byl rozhodnutý, že zvládne všechno, co zvládne Terežka. A dvouletý Benjamínek? Tomu bylo jedno, kam jedeme, hlavně že bude zmrzlina!

První den nás přivítalo slunce, po projížďce v safari autíčku, hasičském voze a zamotání hlavy na řetězák, jsme se rozhodli obléci plavky a vyzkoušet místní aquapark. Vodní atrakce a tobogány byly na pořadu dne! Manžel, který si jinak stěžuje, že už ho bolí záda, se proměnil v šestnáctiletého akrobata. Klouzal po tobogánech tak rychle, že jsme ho sotva stíhali sledovat. Dcera se vlnila po vodních skluzavkách s elegancí, jakou by jí záviděli i olympijští plavci a vnuk předváděl skoky do bazénu, jako by trénoval na budoucího šampiona. Malý vnouček se brouzдал mělkém bazénku, já se snažila s nimi držet krok a jako správná mamina kontrolovat, jestli jsou všichni namazaní, napití, neztratili pokrývku hlavy nebo jim něco nechybí. Voda sice nebyla termální, ale ten smích a radost, které jsme tam zažili, nás zahřály víc než slunce.

Druhý den nám počasí úplně nepřálo, ale díky tomu nebyly fronty. Ideální příležitost vyzkoušet si ty nejšílenější atrakce! První na řadě byl Hyperion, což je horská dráha, která se rozhodně nezastaví u obyčejného "vzhůru dolů". Když jsme seděli v sedačkách, měla jsem pocit, že nás připoutali k raketoplánu. Padali jsme 77 m kolmo dolů 140 km/h rychlostí. Jakmile jsme se odrazili, okamžitě jsem se rozhodla, že moje novoroční předsevzetí bude „příště už tohle nejezdit“. Byli jsme rádi, že jsme se vrátili zpět nohama na zem. Jak je vidět na přiložené fotografii, rychlá jízda nedělá mojí pleti dobře a během jízdy jsem zestárla asi o 40 let. Manžel přecenil své síly, když vzal děti na houpací loď. Zapomněl, že má „mořskou nemoc“ a když po skončení jízdy opustil atrakci, byl ve tváři zelený jako Fantomas.

Ještě několik hodin potom mu nebylo úplně do smíchu. Užili jsme si mnoho dalších atrakcí, mimo jiné Wonder Wheel, ruské kolo, které nás přesvědčilo o tom, co už jsme tušili, že Energylandie je obrovská! Z výšky vypadá park opravdu jako pohádka, ale já přece jen raději stojím nohama pevně na zemi. A co děti? Ty si zamilovaly historické Dračí město. Bylo to, jako bychom se na chvíli přenesli do středověku, jen bez nutnosti čelit drakům.

Závěr výletu? Energylandia je místem, kde si každý najde to své – i když to znamená, že vás z dráhy odnese personál na nosítkách. Příště si vezmu jen tu zmrzlinu a počkám na ně všechny dole. Nebo možná... Možná zkusím ještě jednou ten Hyperion. Kdo ví? V životě by si člověk měl užít každý okamžik, dokud může. A když ne teď, kdy jindy?

Příspěvek Bc. Mirka Řezníčková, vedoucí sociálního úseku

Návštěva z ADRY

Dobrovolníci z Adry zavítali do našeho Domova

ADRA je humanitární a rozvojová organizace, která pomáhá lidem v nouzi v Česku i v zahraničí. Dne 31. 08. 2024 zavítali do našeho Domova, kde na společenském sále našim seniorům zahráli a zazpívali.

Po vystoupení se vydali na pokoje za klienty, kteří se nemohli účastnit setkání na společenském sále.

Děkujeme dobrovolníkům z ADRY, že věnovali svůj čas našim klientům.

Největší dárek, který můžeš někomu dát, je tvůj čas, protože, daruješ mu kousek svého života, který už nikdy nevrátíš.

Adámkovy folklórní slavnosti

Letos se konal 28. ročník Adámkových slavností 23. 08. - 24. 08. 2024. Slavnosti zahajoval pěvecký sbor Drachtinka, který zazpíval několik písní.

Kulaté narozeniny

Narozeniny pro každého z nás představují významný den, obzvláště kulaté. V letošním roce slavili kulaté narozeniny v našem Domově paní Koudelková Bohumila 90 let a paní Makovská Eliška 80 let.

Zvonky zvoní, svět se směje a každý Vám k narozeninám přeje. Není nic krásnějšího než slova, která hladí po duši, dotýkají se srdce a vyvolávají úsměv. Přichází chvíle nadevše hezká, kulaté výročí slavíte dneska. Proto Vám přejeme hodně sil, štěstí a zdraví co největší díl.

Ať jsou Vaše narozeniny a každý den dalšího života naplněny teplem slunečního svitu, radostí z úsměvů, zvuky smíchu a pocitem lásky. Šťěstíčko a zdravíčko, v životě jen sluníčko.

Všechno nejlepší k narozeninám!

PODĚKOVÁNÍ

*Dobrý den,
Jménem rodinných příslušníků
p. Vítové Ivany a p. Vítkové Anny,
bychom chtěli poděkovat
Vám všem, zaměstnancům
Domova seniorů Drachtinka,
za každodenní stoprocentní
péči o naše babičky.*

Děkujeme.

V Hlinsku 08/2024

V Z A H R A D Á CH

D O M O V A

U mlhoviště

U rybníčku

Cvičení v zahradách

Letní vycházky

Vycházka do Hlinska

Vycházka na koupaliště

Vycházka na Betlém

Podzimní jitro

Ves v šeru spí,
sám chodím po hrázi;
kol pole jen a pole bez hrází.
Jen žluté listí, oč zavadí nohy,
na obzoru jen černají se stohy.
Ach druhdy jaké vášní útoky
mi v srdce na téměř místě
hřměly!

Ted' všady mír, sen hluchý,
hluboký, háj bezlistý je
a luh osiřelý.
Na úděl svého žití klidně zřím.
To věru dost, ba víc než
srdce žádá, že mohu klidně
patřit na podzim, jak houstne
mlha a jak listí padá.

Jaroslav Vrchlický

Zamyšlení o víře a naději

Součástí člověka je víra a naděje, které nás životem provází. Víra má velikou sílu a říká se, že může i hory přenášet. Při vyslovení „naděje“ si lidé často povzdechnou. A přitom s nadějí přichází v podstatě k pozitivnímu zakončení neznámé situace, která vytváří víru, že vše dobře dopadne. V životě jsou chvíle, kdy je důležité v něco věřit. Někdo věří v Boha, nebo v lepší život, lepší práci, lepší sportovní výsledky a další jiné věci. Je jedno v co věříme, ale víra nám dává sílu v různých životních situacích a naděje je její pomocníkem. Naděje je čarovná zápalka, kterou se škrtná o krabičku víry. Vlastně víra nám umožňuje věřit, že budoucnost a vše co se děje v přítomnosti, dává smysl. Je dobré v něco věřit, protože víra je naděje ve změnu. S láskou J♥K.

„Jíst chléb bez naděje znamená pomalu umírat hlady.“ - Pearl S. Buck

„Mít víru, není žádná bouře, která je věčná“ - Sentimento Digital

„Báseň bez víry, báseň bez naděje, báseň určená nikomu.“ - Gottfried Benn

„Naděje je stav ducha, který dává smysl našemu životu.“ - Václav Havel

„Naděje v život věčný je základem naší víry životní, Víry říkám proto, že na víře je založený život a práce.“ - Tomáš Garrigue Masaryk

Opékání špekáčků

